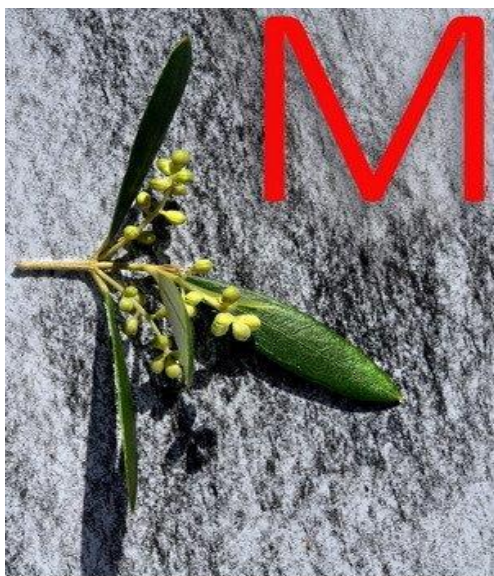




MIJMERING

LEESCLUB

Sinds kort ben ik lid van een leesclub. Vier mannen en vier vrouwen die elke maand een boek lezen en het erover hebben. De eerste keer verliep meteen pittig, het gelezen boek werd door vijf van de acht verguisd, wat twee betreft kon het er mee door, één was er uitgesproken enthousiast over. De laatste hield stand, wat ik een prestatie vond bij zoveel ongezoeten kritiek. Ik behoorde tot de eerste groep, ik ben vier keer opnieuw begonnen omdat ik er maar niet in kwam. Na de vierde keer ben ik blijven lezen in de hoop dat het toch nog iets zou worden tussen mij en het boek, maar nee, integendeel.

Ik had nog nooit van de schrijver gehoord, hem nooit horen spreken of zelfs maar gezien. Een van de leesclubleden schoof de foto die achterop het boek stond onder mijn neus – ik heb een e-reader en die doet niet aan foto's – en zei erbij dat ik mijn mening nu wellicht wat zou aanpassen, de schrijver ging immers door voor een knappe man. Ik vond hem helemaal niet knap, ik vond hem een showbinkje met te

lang en te golvend haar. Maar al had hij een bierbuik gehad van hier tot overmorgen, flaporen als zeilwagens of de fysieke kwaliteiten van Adonis, mij had dat echt niet uitgemaakt. 'Nou', zei de man van de foto, 'een boek van een mooie vrouw heeft bij mij op voorhand wel wat sympathie'!

Misschien ken ik mezelf onvoldoende. Misschien is het wel volkomen normaal dat de geest bij een aangenaam plaatje op ontgrendelen springt en bij een minder aangenaam op slot. Ik weet het ook eigenlijk wel zeker; want ik realiseer me dat ik, als ik de foto eerder had gezien, het boek waarschijnlijk na de eerste mislukte poging al had weggelegd.

Marjolijn Sengers, 8 maart 2015